

העם

מקפדת נגד עם נובע

בכמה מקומות בעולם ובמרחב ישבו ה' שבוע גינטלמנים לבושים הדר, השתעשעו בשרטוט קיום על גבי מפה. האורח הישראלי לא שם לבו לכך. הוא היה עסוק מאד: בחיסול ציריות, ברצף חות מיניות, בתחרות איגרוף. אלמלא כן, היה רואה דבר שלא היה מוצא חן בעיניו: המפה אשר אותם גינטלמנים השתעשעו בה, היתה מפת מדינת ישראל.

הכוכב הגדול ששפך את אורו על מחזה לילי זה היה כוכבו של הליה מוחמד נגיב. בשבעה חודשי עבודה שקטה הצליח, למעשה, לסלק את הכיבוש האנגלי מארצו. הוא הפך האחד-הגדול של המרחב השמי, דמות בינלאומית אשר מקטרתה היתה שקולה, על כפות המאזניים של מדיניות העולם, כנגד תריסר עסיים נובעים של משה שרת. תאווה, ילני קצין, האנגלים התכרי נגו לצאת מסואץ. לאן?

מסואץ מובילה הדרך הישרה לעזה, מעזה לחברון, מחברון לעקבה. כל הדרכים עוברות את מדינת ישראל, העצמאית והריבונית. ול מדינת ישראל עצמה ישנו שטח גדול יריק, תאחה לעיני כל קצין המתכנן בסיס גדול. שטח זה הוא הנגב הדרומי — בין סואץ, עקבה ועזה.

איך מגיעים לשם? אמר השבוע דיפלומט אמריקאי בעל משקל: יש להבהיר למדינת ישראל שלא תקבל כסף אמריקאי אם לא תכבד את החלטות א"י. החלטות א"י, פירושו: בינאום ירי שלים, פינוי גנג'ו, מלחמה, לוח, עכו. זה קשה? בבקשה, אפשר לעמוד על המקת. למשל: מה דעת ישראל על החלפת רמלה לוד? עכו בשטח ריק בנגב?

אימפורט של חיללים. אין ספק ש' כמעט כל אוכלוסיית ישראל היתה מתנגדת כיום בחריפות להקמת בסיס זר גלוי על אדמתה. אולם גם לכך לגיטימציה מנוסה פתח רון. האם לא הכריזה ישראל ממילא מלחמה על הקומוניזם, אחרי שהקומוניזם הכריז מלחמה על ציונות?

ובכן, מספיק להניק לצבא הבריטי זכות של מעבר חפשי בכביש עזה-חברון. הבריות יתרגלו לפרצופים האהודים של בני ליכר פול וגלאסגו, ביהוד כשהם מלחים לירות אנגליות טובות, סיגוריות פלייארס ומאסי טיק. ואחרי שהתרגלו, מה טבעי יותר מ' אשר להקים תחנת-בניון בריטית בדרך, ר' אחרי זה שקיים בריטי, ואחרי זה משמר על התחנה והשקיים?

בסופו של דבר, סבורים הבריטים, ישמ' חו אזרחי ישראל עצמם לקראת שפע הר' ביזים שיזרמו לארץ, יחד עם החיללים. זה פותר ומוח שאלות. במקום אקספורט של סחורות, יבוא אימפורט של חיללים, כסעף יקרי לאיוון תקציב המדינה.

הכנסת

פצצה. פצצה ואין פצצה

לא היה זה טבעי, לו פסחה אוזירת הפ' צעות על המוסד העליון במדינה. לפני שבוע, שותפה גם הכנסת, אם כי רק בדרך הלצה, במשחק הילדותי, אך האיום.

בשעה תשע, באחד מערבי השבוע שעבר עבר ירחמיאל בלקינד, קצין הכנסת ואחרי ראי לבטחונה, בין שולחנות המזון, בקש את הנוכחים לצאת. הוא הסביר, כי לצלל אלמוני, הודיע על הפצצה שהונהג בבניון. רוב חברי הכנסת, העתונאים וסחם אורחים שישבו במזנון נטשו את כוסות התה, יצאו, רק מנחם בגין, שישב בחברת שותפיו ל' סיעה סביב אחד השולחנות, הרגיש בחובו כלפי עברו, התלוצץ: "אנו רגילים לפצצות, נבל עד הסוף!" ההלצה לא השפיעה על בלקינד. השיב הוא: "אדוני, הנני אחראי לחיכום." טיעות חרות יצאה, העתיקה יחד עם עוד כמה חברי כנסת את מקום מושבה לקפה עטרה.

משטרה

לקצין אין זמן

למעלה משבוע המתינו העתונאים במתי' חות גוברת לצאתו של פאהל איבאנוביץ ירשוב (ראה רפורטז'ה). היה ברור שיהיה זה לכתבים ולצלמים המאורע הגדול ביותר של השנה. הם שכרו מכוניות מיוחדות כדי להצמיד את עצמם לשיירה, שהובילה את הציר מתלאביב לחיפה.

אולם כבר בדרך לחיפה נתברר כי ה' משטרה רואה את עיקר תפקידה בהפרעה ל' עבודתם. היא מנעה מאת מכוניות העתונאים לעבור על פני המכוניות האחרות (דבר ש' היה דרוש לצלמים), נתנה יחס מיוחד רק לצלמי יומן כרמז ושבועון מפלגתי מסוים. הפקידה אישרה. בחיפה הועברה ה' שיירה בדרך עקיפין לשער גיורח של הנמל. מכוניות הדיפלומטים עברו בעד שער זה, אולם כשהגיע תורם של העתונאים נסגר ה' שער. הודיע השוטר: אתם תכנסו דרך שער אחר.

העתונאים רתחו. הדקות החשובות ביותר אבדו לעיניהם. הם עברו שוב את העיר, נכנסו בעד שער שני, שם חיכתה להם הפ' תעה נוספת: מישוה קבע שאין כניסה ל' רציף ההפלגה בלי רשיון מיוחד, שהיה צורך להשיגו מידי פקידה במשרד המשטרה. בידו כל עתונאי היה מיסמך יקר-מציאות: העדות-עתונאי של ממשלת ישראל, עליה מתנוססת לתפארה החותמת העגולה של ה' מטה הארצי של משטרת ישראל. אולם מפקד המקום לא חשב, כנראה, שיש ערך כלשהו למטה הארצי של המשטרה, ללא אישור פקידה נמוכה. כל עתונאי נאלץ, ברגעים יקרים אלה, לפנות לשולחן המשטרה, שם מילאה הפקידה באופן אוטומטי, פיתקה סתמית, שרק היא הקנתה את הרשות ל' היכנס דרך שערי הקודש.

כשנכנסו העתונאים המאורשים הראשו' נים פנימה, כבר התקרב הטכס לסיומו. הם מיהרו לצלם, אולם גם הפעם לא ניתן להם הדבר חופשית: קצין אחד, שידעונו בצי' לום היו קרובות לאספ, ראה צורך לתת להם הוראות איפה לעמוד, מהיכן לצלם. אותה שעה נאבקו עתונאים אחרים ליד השער עם משמרות שוטרים, נדחקו הצידה. כשהגיעו לרציף, כבר היה הציר באניה.

איזה סעף? לא רק זכות העתונאים נפגעה. לא פחות סבלה משרירות זו זכותם של חברי הכנסת הריבונית של מדינת ישראל.

ארבעה הכי' מקי', אסתר וילנסקה, מאיר וילנר, תופיק טובי, שמואל מיקוניס, ש' הגיעו אף הם עם שירת ירשוב, נעצרו ב' מחסום. הם הציגו תעודות חברי-כנסת, ללא הועיל. סעף 9 של חוק החסינות קובע ב' פרוש שמוותר לחבר-הכנסת להכנס לשטח סגור ללא רשיון מן המשטרה, התרעמה אסתר וילנסקה, הצביעה על הסעף בפנסקה.

הסמל האחראי התגזל, רץ להתיעץ עם מפקדו, חזר כעבור דקות: הוא מצטרף מאד.

שתי חברות מסחריות בניגריה הודיעו כי הן מעונינות ליבוא גרבים, מוצרי עור, חלי' פות טרופיות, מעילי גשם, שמלות, סרדינים, גרמפונים, מכונות כתיבה, חלקי אופנים וכל מיני סחורות אחרות הניתנות לשיחך במערב אפריקה. המודעות לא עוררו את ההד המקוה ב' ציבור היצואנים. הסיבה: עד היום לא יצא אל הפועל שום עסק מסחרי רציני עם אפרי' קה המערבית. סקרנים בררו, גילו, כי ה' מודעות נתקבלו במערכות העתונים דרך ה' שרות הדיפלומטי. התשלום עבורם הובטח ולעתונים לא היתה כל סיבה להתענין ב' טיבן של החברות. לא כן הסוחרים. הם הת' ענינו.

צבא

מסוכן מאד

באחת התקופות השחורות ביותר של מל' חמת העצמאות, החליטה הממשלה לגייס את בני 17. גיוס זה נעשה תחילה לצרכי אמונים בלבד, אך היה ברור כי הכרח המלחמה יכפה על הממשלה גיוס לחקופה ארופה. הצו ירד כמהלומה על מדריכי כל תנועות הנוער. גיוס לצבא היה פירושו פיזור גר' עיני ההתישבות של התנועות, חבריהן מ' ערכי החלוציות. הפלמ"ח, שבסיסיו היו ב' משקים ושקיים עד אז את הקשר בינם לבין המגויסים, הפך ליחידה לוחמת, כאשר

שוטרי נמל חיפה חוסמים את הכניסה בפני עתונאים • קיצו לרכוש ידיים

היחידות, מנותק מבסיסיו. הוא לא יכול, שוב, לפתור את הבעיה. נציגי כל תנועות הנוער החלוציות הת' כנסו, החליטו לעשות מעשה בלתי-רגיל: במכתב משותף פנו ישר לדוד בן-גוריון, דרשו למצוא פתרון שלא יסכן את כל עתידה של התנועה החלוצית. תשובתו של בן. גי' היתה מהירה וחותרת: הוא פקד לשמור על אחדות הגרעינים בימיה מיוחדת, שי נקראה נוער-חלוצי-לוחם. נחלל זה היה, תחילה חלק של הגדנ"ע, הפך במרוצת ה' ימים ליחידה עצמאית, שהטביעה את חותמה על נוף הארץ.

יריקה בפרצוף? המיוחד בנחל היה כי עמד מעל לכל המפלגות, נתן זכויות שחת בהחלט לכל התנועות, אם אהדו את הממי' שלה ואם לאי. הוא גייס כל גרעין כיחידה אחת, שלח אותו במלוכד לעבודה במשק. את המדריכים המרכזיים של כל תנועות-נוער שיחרר משרות פעיל, למען ידאגו לחינוך דור חלוצי חדש בתנועות.

השבוע הודיע שר-הבטחון כי הגיע הקץ לאידיליה זו: 22 מדריכים של תנועת ה' שומר-הצעיר, התנועה החלוצית החוקה ב' יותר במספר משקיה הצעירים, קיבלו הודעה להתייצב מיד לשרות פעיל. הנימוק לביטול החופשות: השומר-הצעיר השמיץ את צה"ל, שעה שהתנגד בתוקף להארכת תקופת השרות.

המעשה לא הפתיע את אנשי השומר-הצעיר. בן-גוריון רוצה מוזמן לחסל את הת' נועה הקיבוצית, מפני שהאמריקאים אינם רוצים במקומונות, אמרו. זה רק צעד נוסף בדרך החיסול! השיבו אנשי מפא"י: האם אנחנו צריכים לתת הקלות למי שיורק בפנינו?

יריקה או לא יריקה, היה זה מעשה קצר רואי. הוא העמיד בגלוי סיסמאות פוליטיות מעל למעשים חלוציים, הלם מהלומה נוספת בשרידי העלבים למדי שנתחרו לתנועה החלוצית בקרב הנוער הישראלי.

ירושלים

דרוש דוד עשיר

מקום אחד, בו לבטח לא חוללה השות' פות החדשה שבין מפא"י והצ"כ נפלאות, היתה עירית ירושלים. הצרות נשארו, ה' צעקות לא שככו, הדלתות עדיין נסגרו בכוח. השבוע הועתק מקום העלילה מבנין ה' עיריה המודרני לאחד האולמות האפלים של בית הרין העליון. בפני ועדת חקירה, בת חמישה חברים בראשותו של השופט העליון

אהרן דוגב, איש מעריב ושלום כהן, איש העולם הזה.

חכי' מקי' אסתר וילנסקה ומאיר וילנר נאבקים ליד השער ולהצליח בחברה (דמוקרטיה)

לשום עסק לא הצליח. הידיעות ש' נתקבלו על ידי בנקים גדולים בארץ ב' קשר למצבן הכספי של החברות האפרי' קאיות לא היו מעודדות. המודיעים ידעו ל' ספר כי החברה המבקשת סלוגים עלולה, אם לשפוט לפי פעולותיה במקומות אחרים, לרשום הזמנות אחדות בארץ. אשר לחברה השנייה, לא היה בעברה דבר שהיה עלול ל' עורר תקחת כאלה.

אמר נציג לשכת המסחר הישראלית: זה שנתיים שאנו מוצפים הצעות למשלוח דוב' מאות, בדומה להצעות שתי החברות הנר' גריות, אולם שום עסק לא יצא לפועל. גם במקרים הבוודים בהם נתקבלו הזמנות, הן לא נפדו כאשר הגיעה הסחורה המוזמנת לניג' ריה.

לשום עסק לא הצליח. הידיעות ש' נתקבלו על ידי בנקים גדולים בארץ ב' קשר למצבן הכספי של החברות האפרי' קאיות לא היו מעודדות. המודיעים ידעו ל' ספר כי החברה המבקשת סלוגים עלולה, אם לשפוט לפי פעולותיה במקומות אחרים, לרשום הזמנות אחדות בארץ. אשר לחברה השנייה, לא היה בעברה דבר שהיה עלול ל' עורר תקחת כאלה.

אמר נציג לשכת המסחר הישראלית: זה שנתיים שאנו מוצפים הצעות למשלוח דוב' מאות, בדומה להצעות שתי החברות הנר' גריות, אולם שום עסק לא יצא לפועל. גם במקרים הבוודים בהם נתקבלו הזמנות, הן לא נפדו כאשר הגיעה הסחורה המוזמנת לניג' ריה.

היה זה מיבצע-לדוגמה של משטרת ישראל משקל: "כיצד לרכוש ידיים ולהצליח ב' חברה".

המשק

עסקים אפלים עם אפריקה

מודעות גדולות הופיעו בימים האחרונים בשני עתוני בוקר, אחי עברי והשני אנגלי.